

SANT PERE I SA COCA PINTADA

Es veu que el Bon-Jesús s'emmenava ets apòstols d'un poble a l'altre amb ell, perquè sentissin els seus sermons, veiessin els grans miracles que feia i al mateix temps, aprofitava, anant de camí per instruir-los i explicar-los que haurien de fer una vegada Ell se n'hagués anat del món.

Un dissabte de capvespre, fent una d'aquestes passejades, conten que van entrar a seure i descansar un poc davall una porxada d'un lloc on vivia molt bona gent. Quan aquells van veure que tenien sa visita del Bon-Jesús, s'hi van posar de contents, que no sabien què es feien.

Mentres el Bon-Jesús i els apòstols reposaven, madona els hi volgué fer un regal, un obsequi per al Bon-Jesús, i com que treia sa pasterada¹ des forn, els hi donà una coca pintada², en brondells, perquè poguessin fer un mos, cap al tard.

El Bon-Jesús i els seus deixebles li feren moltes gràcies, a madona, per tan bon obsequi. Un li deia: "Déu vos do mannà", un altre: "Què Déu vos ajud". I el Mestre li digué: "Que Déu vos doni cent per u i us pagui sa caritat".

- Ell qui és bon pagador – respongué madona.

Ja se posen altre vegada de camí i el Bon-Jesús dona sa coca a Sant Pere, perquè la guardés per sopar, quan arribarien a sa barca, ja que no tenien ni mica.

-Si, si; donau, bon Mestre, donau ja la vull dur ja – li digué Sant Pere.

Ell, es Mestre, seguia contant i explicant als deixebles. Sant Pere, llenegant, llenegant, se va fer enfora des ranxo i començà a anar endarrere, endarrere.

A cada instant el Bon- Jesús deia: Pere, a on ets? Pere que fas? No se com és que te fas enfora de jo; vine assuquí.

- Mestre, si vaig un poc enrere, és perquè, tots junts, feim un pilot i tot son calcigades i me treuen ses sandàlies des peu. Així igual us sent i vaig bé.

No era per això no Que Sant Pere anava enrere, sinó perquè, de tant en tant rompia trossets de coca i pigava mossos, i l'homo matava sa fam; si bé no era fam que tenia sinó golosia.

Al cap d'una altre estona el Bon-Jesús tornava a cridar: - Pere, que fas? Pere, on ets?

---

¹ Al camp pastaven sempre en dissabtes, per poder donar pa fresc als missatges, ja que els diumenges, deien, era molt lleig treure el pa dur a taula. Conten que la Mare de Déu ho feia així com a bona dona de casa que era.

² Una coca pintada, coca cleca, tallada de part llarg i de través. Per això fa brundells. I així, fresca, és molt mengívola i agrada moltíssim. De la mateixa forma fan panets de San Diego, que beneeixen les esglésies franciscanes.

- Jo vos sent, Mestre, jo se que deis, encara que vagi un poc més enrere – li responia Sant Pere i, entretant, donava pessics a sa coca, menja qui te menja, i molt bona que la trobava!

Així s'aturen a una revolta des camí i se seuen s'ombra d'unes oliveres, el Bon Jesús el crida i li diu:- Pere, vine.

-Què voleu, Mestre?

-Mira, m'has de posar bé sa cabellera.

Com que era natzarè, duia una cabellera llarga i un poc embullada, perquè era molt revullosa. Era una cabellera molt polida, com or, amb unes ones que li feien, els cabells, que tothom se'l mirava; i és que era d'allò més formós que es coneixia.

-Si em deixeu, Mestre; amb molt de gust vos l'esclariré i faré neta.- Ja l'havia pentinat i esclarit altres vegades, emperò mai no li havia reparat l'ull que tenia en es clotell, davall sa cabellera, i ben gros i ben obert que era.

Com Sant Pere veié allò, quedà ben esglaiat, sense saber què fer, gairebé va caure des tremolor que tenia, i diu:

- Bon Mestre, ¿Què és lo que teniu en es clotell? ¡Ei! No pot ser. ¡Jo no us ho havia reparat mai!

- Pere, - li diu el Bon Jesús – que tanta por? Fas molts espants. Retgiraràs a tothom.

- Mirau, com jo us volia fer ses trunyelles de sa cabellera, perquè estiguéssiu més fres, m'he trobat amb un ull obert, qui me mirava i, ho podeu creure, no sé que tenc. Si no m'agafa cosa, hi faré molt prop.

- Vols dir, Pere, que tens por? O tu no saps per què tenc aquest ull darrera? Jo t'ho explicaré. Duc aquest ull darrera, per poder veure com tu te menjaves sa coca que mos han donat i que havia d'esser per tots i no per tu tot sol.

- Ai, Mestre! Voleu dir que vós m'heu vist? No ho tornaré a fer mai més. Perdoneu-me, si voleu; ja veig que es fer-se enfora de Vós ha sigut la pesta i... he caigut.

- Si, Pere. Jo sé tot allò que passa pel món. Voltros, per veure-hi, no teniu més que ets ulls de sa cara, i encara no ho veieu ben bé allò que mireu. Moltes de vegades, veieu una cosa per altre. Però a jo no me passa açò i mai m'enganen, i tant hi veig davant com darrera.

Sant Pere, mesquí, va rebre una gran lliçó, quan no se la pensava. Ell i ets altres. Perquè tots van comprendre, llavors, que el Bon Jesús no era un homo com es demés, sinó un Homo de Déu i que, com a Déu tot ho sap, perquè tot ho veu.

A la fi van arribar a sa cala, i allà, a sa barca, de sa mitja coca pintada que duia Sant Pere, el Bon Jesús va repartir brundells a tots els deixebles, i no es va conèixer,

boni, que li fessin sima³, perquè en va sobrar molta de coca, després que tothom hagués sopat.

Així com me la van contar
la cont jo també ara,
sense afegir-hi gens, ni pus;
coses com aquestes,
en feia moltes el Bon Jesús.

---

³ Fer sima: deixar senyal.